

У Немачкој је ових дана званично поднет захтев да се „највећем сину југословенских народа и народности“ одузме орден „Савезног крста“ који му је та држава доделила 1974. г. уз образложење да је Брозова Југославија, тј. њена СДБ, директно организовала и спроводила атентате на простору државне територије Немачке против „Хрвата у егзилу“. Поводом ове иницијативе у доњем тексту нам није намера да раскривавамо политичко-идеолошку нарав тих 14 „Хрвата у егзилу“ (читај усташе) на мети Брозовог тајног државно-редарственичког сервиса већ нам је намера да конструктивно допринесемо, на основу релевантне архивске грађе, осветљавању политичког лика „нашег највећег сина“.

О лику и (не)делу Јосипа Броз(овића) тзв. „Тита“ (7. свибња 1892. г., Кумровец – 4. маја 1980. г., Љубљана) писано је до сада много и нашироко али углавном без осврта на релевантне, тј. поуздане, архивалије. У свим овим писанијама остало је ипак до краја неразјашњено као прво, његово стварно порекло, као друго његов особени карактер и као треће Титово лично богатство. У намери да објективно допринесемо расветљавању ове три непознанице прилажемо два архивска документа о Титу а који бацају доста светла на решавању горе споменутих проблема.

Штаб Титов је врло покретљив и редак је случај да се негде дуже времена задржи. Покрет се јавља увек онда када је примљено обавештење од стране обавештајаца о претстојећој опасности.

Као прву архивалију представљамо строго поверљив документ београдске специјалне полиције о „Титу“ од 13. децембра 1943. г. а који се налази у Архиву Југославије под сигнатуром 838, ЛФ ЈБТ III-11/15.

У овом документу откуцаном на писаћој машини ћириличним графемама се као

пошиљалац наводи Управа Града Београда, Одељење специјалне полиције а као адресант-прималац Претседништво Владе у Београду. Документ је следеће садржине и преносимо га онако како је аутохтоно и издат са три лексичко-фактографске допунске исправке у великим заградама:

“Овом Одељењу је част известити Претседништво, да је примљено обавештење, које садржи извесне појединости о акцији партизанске војске, о личности њиховог “команданта” Тита, његовом начину живота, као и о односу између њега, његових најближих сарадника и његове војске. Ова обавештења примљена су од лица која су пре извесног времена дошла из Црне Горе.

Тако је примљено обавештење да је Тито са својим штабом прошлога лета боравио на планинама близу Никшића и то на месту званом “Горанско”. Ту на “Горанско”, партизански штаб је организовао и санитетску службу користећи тамошњу болницу, где су се лечили и рањени партизани. У овој болници лечили су се и мештани, од којих је једним делом и примљено ово обавештење. У односу на саму личност Тита подаци с којима се располаже су апсолутно идентични с подацима који су примљени од ових лица. Поред познатих података примљени су још и ти, да је Тито узраста средњег, спољашњости углађене и да носи грађанско одело које је махом новије. Говори једним поквареним српским језиком, који личи на кајкавски.

Однос између Тита, његовог штаба и чланова је ауторитативан и то било у службеном опхођењу или приватном животу. Ова разлика нарочито се огледа у опхођењу Тита према својим сарадницима, чак и оним најужим. И сам начин живота знатно се разликује од живота осталих, јер докле Тито има изобилну храну, разне слаткише и живи неморалним животом и има крај себе једну младу девојку јеврејског порекла са којом је и раније живео, дотле његова “војска” добија врло слабу храну. Овакву слабу храну добијају чак и болесници – рањени партизани.

Његову најужу околину поред осталих сачињавају и јеврејин Моша Пијаде као и бив[ши] југословенски официри генерал Оровић Саво и капетан Јовановић [Арсо], мада се за ову двојицу тврди да су случајно пришли њима. Поред осталог тврди се да у штабу Титовом има само млађих људи, уколико се то не односи на њихове важне функционере.

Немачка одузима Титу орден „Савезног крста“

Пише: Владислав Б. Сотировић
недеља, 05 децембар 2010 12:12

